

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Středisko ekologické výchovy a etiky Rýchory – SEVER, Brontosaurus Krkonoše**, se sídlem v Horním Maršově, Horská 175, zast. Mgr. Luděk Růžičkou, advokátem v Brně, U Svitavy 1077/2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. března 2013, čj. 7322/14/5000-24700-710142, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 20. 8. 2013, čj. 1220021/13/2700-04705-603497, kterým bylo vyměřeno penále ve výši 1.065.660 Kč a dané rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně u něho zahájil dne 12. 11. 2009 kontrolu skutečností rozhodných pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Tato kontrola byla zahájena na základě podnětu

Ministerstva životního prostředí a jejím předmětem bylo prověření skutečností rozhodných pro případné stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně dle ust. § 44 zákona číslo 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „rozpočtová pravidla“). Výsledkem kontroly bylo zjištění porušení rozpočtové kázně spočívající v tom, že žalobce převáděl finanční prostředky z dotačního účtu na vlastní účet v rozporu s pokyny poskytovatele uvedenými v příručce, dále že žalobce nepostupoval v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) a příručkou při výběru dodavatelů služeb, techniky a nábytku a nezajistil platební podmínky s dodavatelem projektu tak, aby byla doložena účelovost jednotlivých uznatelných nákladů. Dále správce daně zjistil, že žalobce nadhodnotil rozpočet projektu na technické vybavení center, nakoupil nábytek ve výši stanovené rozpočtem částečně bez výběrového řízení, počínal si ne hospodárně a neefektivně tím, že vynakládal dotační prostředky v neúměrné výši a na výdaje, u nichž neprokázal, že byly nezbytně nutné pro cíle projektu, nepostupoval v souladu se schválenou žádostí o dotaci, když vydal prostředky v rozporu s postupem stanoveným v příručce na výdaje partnerů, neprokázal spolupráci s některými partnery ve smyslu partnerství dle příručky bod 6 a vydal dotační prostředky dodavatelům v rozporu s uzavřenými smlouvami o nákupu služeb. Žalovaný dále specifikoval, že žalobce tak porušil body III.B.1, III.C.6, III.C.9., II.3, II.4. III.A.1 a III.A.3 rozhodnutí o poskytnutí dotace.

Dále žalovaný uvedl, že argumenty žalobce obsažené v odvolání proti platebnímu výměru směřují proti vyměřenému odvodu za porušení rozpočtové kázně. Tyto argumenty již byly uplatněny v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání do platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně. Tento platební výměr nabyl právní moci již 15. 7. 2013 doručením do datové schránky zmocněnce žalobce. Žalovaný dále uvedl, že z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 9 Afs 4/2012-30) vyplývá, že „při přezkumu rozhodnutí o sdělení penále nelze posuzovat námitky týkající se otázky, zda vůbec a v jakém rozsahu došlo k porušení rozpočtové kázně. Pro posouzení této otázky je určeno řízení o přezkumu platebního výměru, jímž byl uložen samotný odvod za porušení rozpočtové kázně. Opačný postup by mohl vést k odlišným závěrům v každém z těchto řízení. Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předepsáno, zda bylo stanovené ve správné výši a za relevantní dobu“. Žalovaný se tedy, jak dále uvedl, nezabýval námitkami žalobce směřujícími proti výši vyměřeného odvodu a jeho zákonnosti, neboť ta byla potvrzena v odvolacím řízení proti platebnímu výměru již 15. 7. 2013.

Správce daně, jak žalovaný dále uvedl, je při zjištění porušení rozpočtové kázně povinen postupovat v souladu s právními předpisy, což je jedna ze základních zásad správy daní. Nabyl-li platební výměr na odvod právní moci, přistoupil správce daně k vyměření penále a postupoval v souladu s ust. § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Napadené rozhodnutí, jak žalovaný uvedl, bylo vydáno kompetentním orgánem oprávněně, neboť platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně se staly pravomocnými. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dle doručky z daňového informačního systému státní správy ADIS EPI dne 21. 8. 2013. Platební výměr na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně obsahuje všechny náležitosti dle § 120 zákona číslo 280/2009 Sb.,

daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a v příloze číslo 1 je uveden výpočet penále. Dle § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel je za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odst. 4 písm. b) a c) porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. K porušení rozpočtové kázně došlo dne 31. 12. 2007 (datum ukončení realizace akce dle rozhodnutí), penále bylo počítáno ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení, tedy od 1. 1. 2008. Částka 1.065.660 Kč je vypočtena za 2 040 dnů prodlení s odvodem při sazbě 0,1 % částky odvodu, která činila 1.065.660,- Kč. Vzhledem k tomu, že částka vyměřeného odvodu nebyla žalobcem zaplacená, je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že penále bylo předepsáno ke dni vydání platebního výměru. Výše vyměřeného penále činí 1.065.660 Kč, nikoliv vypočítaných 2.173.946,40 Kč, tedy pouze do výše odvodu.

V podané žalobě žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí je nezákonné především pro svou nepřezkoumatelnost, a to jak pro nesrozumitelnost, tak i pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Současně je dle jeho názoru napadené rozhodnutí založeno na jiné vadě řízení a na nedostatečně či neúplně zjištěném skutkovém stavu věci.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů spatřoval žalobce v tom, že se žalovaný při svém rozhodování nevypořádal se všemi odvolacími důvody uvedenými v odvolání, čímž porušil ust. § 160 odst. 2 daňového řádu. Jednalo se zejména o namítanou podjatost pracovníků správce daně a nezákonnost určení data penalizace. Přitom jde dle žalobce o zcela zásadní okolnosti, které musí být vyřešeny před rozhodnutím o věci samé.

Dále žalobce uvedl, že z napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, podle jakého ustanovení rozpočtových pravidel bylo žalobci penále stanoveno. Tato okolnost tak reálně znemožňuje žalobci vznést před soudem relevantní námitky. V daném případě se tak jedná nejen o vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ale také o zásah do práva žalobce na spravedlivý proces, který je mu garantován i ústavním pořádkem. Na tom nemůže nic změnit pouhý poukaz žalovaného na ust. § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel, neboť zde absentuje úvaha správního orgánu, jaké zákonné podmínky pro penalizaci žalobce byly v projednávané věci naplněny. Konstatoval dále, že existence rozhodnutí o porušení rozpočtové kázně je předběžnou otázkou pro stanovení penále, kterou nemá jakékoliv opodstatnění v tomto rozhodnutí rozebírat. Žalovaný se tak správně měl zabývat pouze naplněním hmotně právních a procesně právních podmínek předepsání penále. To však neučinil. Z napadeného rozhodnutí dle žalobce nevyplývá, které konkrétní podmínky daňového řádu a rozpočtových pravidel vlastně byly splněny.

Žalobce rovněž konstatoval, že žalovaný při svém rozhodování nevzal v potaz zcela zásadní skutečnost, že podaným žalobám žalobce proti rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně byl rozhodnutím zdejšího soudu přiznán odkladný účinek. Dle názoru žalobce mělo napadené rozhodnutí tuto zásadní informaci obsahovat a současně konstatovat, jaké právní důsledky má přiznání odkladného účinky na následné rozhodnutí o stanovení a vyčíslení penále. Pokud tak žalovaný v napadeném rozhodnutí neučinil, má to za následek nepřezkoumatelnost jeho

rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce se z důvodu procesní opatrnosti domáhal doplnění skutkového stavu věci uvedeného v rozhodnutí zdejšího soudu.

Napadené rozhodnutí označil žalobce také za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Z jeho obsahu totiž dle jeho názoru nelze vůbec seznat, jakými odvolacími důvody se vlastně rozhodnutí zabývalo. Ve vydaném rozhodnutí totiž dle žalobce absentuje reakce na námítky proti výši vyměřeného odvodu a jeho zákonnosti. Žalovaný měl žalobce vyzvat k doplnění odvolání z důvodu, že jeho námítky nesměřují proti vydanému platebnímu výměru. To však žalovaný neučinil. Žalobce v tom spatřoval podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem v dané ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Žalobce uvedl, že pokud se žalovaný nehodlal zabývat žádnou doposud uplatněnou odvolací námitkou, má tato skutečnost za následek, že věc vlastně meritorně nemůže být přezkoumávána. Pokud jiné námítky vzneseny nebyly, měl řízení zastavit. To však žalovaný neučinil. Zatížil tak své řízení zásadní procesní vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Žalobce měl rovněž za to, že skutkový stav věci byl zjištěn nedostatečně a to zejména z toho důvodu, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, že zdejším soudem byl žalobě přiznán odkladný účinek. Dle názoru žalobce má tato skutečnost za následek překážku k předpisu penále. Daným soudním rozhodnutím totiž pozbývá rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně svých účinků. Nelze na něj nahlížet jako na vykonatelné a účinné rozhodnutí. Bylo tedy na žalovaném, aby v mezích odvolacího řízení uvážil, zda jsou za takto nastoleného skutkového stavu věci naplněny zákonné podmínky pro předpis penále či nikoliv.

Dále žalobce vyslovil přesvědčení, že nezákonné je již samo podkladové rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2013 a tudíž musí nutně toutéž nezákonností trpět i navazující nynější rozhodnutí žalovaného ve věci předpisu penále za porušení rozpočtové kázně. Měl za to, že správní orgán nesprávně vymezil období penalizace, když dovodil, že k porušení rozpočtové kázně došlo ke dni 31. 12. 2007. Upozornil, že okamžikem porušení nemůže být jiný okamžik, než právě faktického porušení rozpočtové kázně. Rozpočtová pravidla totiž nehovoří, tak jako žalovaný, o žádném datu ukončení realizace. Dle názoru žalobce se tak jedná o další evidentní nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správce daně ani žalovaný se totiž ani při daňové kontrole ani v rozhodnutí nikterak nezabývali právě okamžikem porušení rozpočtové kázně, a to i přesto, že jde o zcela zásadní a rozhodnou skutkovou okolnost projednávané věci.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v daném řízení nelze posuzovat výtky týkající se otázky, zda vůbec a v jakém rozsahu došlo k porušení rozpočtové kázně. Tato záležitost je určena výhradně odvolacímu řízení vedenému proti platebnímu výměru, kterým byl předepsán samotný odvod za porušení rozpočtové kázně. K odkazu žalobce na rozhodnutí zdejšího soudu o přiznání odkladného účinku žalovaný uvedl, že toto rozhodnutí nemohlo nikterak ovlivnit průběh odvolacího řízení v rámci přezkumu platebního výměru na penále, neboť z hlediska správní praxe orgánů finanční správy je naprosto obvyklé, že daňové penále je vyměřeno i v případě, že daňový subjekt podal odvolání proti platebnímu výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně. V posuzovaném případě nabyl

platební výměr právní moci, tudíž samotná skutečnost, že krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek, nebrání vystavení platebního výměru na penále, ačkoliv žalobce v tomto případě není povinen předepsané penále platit a žalovaný jeho úhradu není do okamžiku vydání konečného soudního rozhodnutí v otázce zákonnosti stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně oprávněn vymáhat. Žalovaný tak pouze deklaroval výši penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, a to ke dni vyhotovení tohoto platebního výměr. Upozornil, že právě nastíněný skutkový stav je pouze dočasný povahy a jeho další vývoj je odvislý od výsledku soudního řízení. Vyměření penále se tak striktně váže na právní moc platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně. Správce daně i žalovaný tak posuzovali pouze skutečnosti relevantní pro výpočet penále, mezi ně nelze zahrnout přiznání odkladného účinku žaloby, neboť tento fakt je způsobilý ovlivnit ryze otázku výkonu jednotlivých rozhodnutí. Dále žalovaný připomenul, že v rozhodnutí o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně je především prověřováno, jakým způsobem došlo k uvedenému pochybení příjemce dotace. Spolu s odlišným předmětem obou řízení je tudíž vymezen i okruh relevantních odvolacích námitek, kterými je možno brojit proti výsledkům daňového řízení před prvostupňovým správcem daně. V rámci přezkumu rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně je proto namístě hledání odpovědi na otázku, zda vůbec a případně v jakém rozsahu došlo k porušení rozpočtové kázně. Z logiky věci proto nemohla být shledána důvodnou ani námitka chybného výpočtu penále za prodlení, která by směřovala proti platebnímu výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s postupem dle ust. § 51 citované právní úpravy souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle ust. § 44 odst. 1 písm. b/ rozpočtových pravidel je za porušení rozpočtové kázně považováno neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu. Následný odstavec 8 citovaného ust. § 44a pak stanoví, že za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně je porušitel povinen zaplatit penále ve výši jednoho promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny.

V návaznosti na citovanou právní úpravu krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce čerpal dotaci na realizaci projektu „KAPKA 21“ – Královéhradecký a Pardubický Kraj: Agenda 21 pro každého (Síť informačních, poradenských a vzdělávacích center pro udržitelný život). Správce daně na základě výsledků daňové kontroly, ukončené k datu 13. 9. 2012, konstatoval, že ze strany žalobce došlo při čerpání dotací k porušení rozpočtové kázně a to ve výši 355.220 Kč, 894.200 Kč, 1.065.660 Kč a ve výši 2.682.600 Kč, a proto žalobci vyměřil předmětné částky platebními výměry ze dne 25. 9. 2012, čj. 406485/12/228985603497, čj. 408634/12/228985603497, čj. 406485/12/228985603497 a čj. 408631/12/228985603497. Proti těmto platebním výměrům podal žalobce odvolání, jež byla rozhodnutími žalovaného ze dne 11. 7. 2013, čj. 18146/13/5000-24700-710142, čj. 18148/13/5000-24700-710142, čj. 18147/13/5000-24700-710142,

710142 a čj. 18149/13/5000-24700-710142 změněna tak, že se vyměřená daň stala splatnou v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci platebního výměru. Proti těmto rozhodnutím pak podal žalobce k zdejšímu soudu žaloby, které byly k datu 30. 9. 2014 pod čj. 31 Af 53/2013, čj. 31 Af 54/2013, čj. 31 Af 55/2013 a 31 Af 56/2013 zamítnuty.

Ze skutkových okolností projednávané věci tedy nepochybně vyplývá, že správce daně zjistil a konstatoval porušení rozpočtové kázně žalobcem, a proto mu i rozhodnutím vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně. Toto rozhodnutí se stalo pravomocným. Žaloby proti rozhodnutím žalovaného pak byly zdejším soudem zamítnuty. Žalobci tak vznikla povinnost odvést nejen prostředky za porušení rozpočtové kázně, ale i ve smyslu ust. 44a odst. 8 penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně a to ode dne následujícího, kdy k porušení rozpočtové kázně došlo. Nelze proto považovat za důvodnou námitku žalobce, dle níž rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně je nezákonné, a proto lze považovat za nezákonné i napadené rozhodnutí o vyměření penále. Jak totiž vyplývá ze shora uvedeného, povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně byla žalobci pravomocně stanovena. Rozhodnutí o vyměření penále se tedy ve smyslu citovaného ust. § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech odvíjí od těchto rozhodnutí, která jsou zákonná. Při posuzování dané věci vycházel krajský soud rovněž z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 8. 2. 2006, čj. 1 Afs 15/2005, z něhož vyplývá, že „právní moc rozhodnutí o existenci daňového nedoplatku je rozhodná z hlediska splnění zákonem stanovených podmínek pro uplatnění penále a není-li dodatečný platební výměr v právní moci, nelze ani předepsat k úhradě penále“. Jak již bylo konstatováno, daňový nedoplatek byl pravomocným rozhodnutím stanoven, postup správce daně byl tedy zákonný, když na základě této skutečnosti přistoupil k vyměření penále. Zdejší soud tak opět vycházel ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu obsaženého v jeho rozsudku ze dne 29. 10. 2008, sp. zn. 1 Afs 47/2009, dle něhož „je platba penále ve smyslu ust. § 44 odst. 2 rozpočtových pravidel vázána na porušení rozpočtové kázně“. V daném případě tak bylo penále počítáno ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně. Tento okamžik žalovaný ve svém rozhodnutí řádně specifikoval a současně ozřejmil, z jakých důvodů a v jaké výši správce daně penále vyměřil. Na tyto závěry krajský soud v plném rozsahu odkazuje.

Další žalobní námitky týkající se samotného porušení rozpočtové kázně byly předmětem samostatných přezkumných řízení, jak ostatně bylo konstatováno výše. Otázky poskytnutí dotace byly tedy řešeny rozhodnutími, která nejsou v tomto řízení přezkoumávána. Žalobní námitky dotýkající se samotného odvodu do státního rozpočtu proto krajský soud považuje za nedůvodné.

Krajský soud nemohl přisvědčit ani další žalobní námitce, dle níž napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, když se nevypořádalo s námitkou podjatosti pracovníků správce daně. K tomu lze konstatovat, že otázkou námitky podjatosti se žalovaný zabýval již v odvolacím řízení týkajícím se samotného výměru odvodu za porušení rozpočtové kázně s konstatováním, že tato námitka je neopodstatněná. Lze tedy uzavřít, že daná námitka tak již rozsah přezkumu platebního výměru na penále překračuje, proto ani nelze očekávat, že by se s ní měl žalovaný znovu v tomto odvolacím řízení zabývat.

Dále krajský soud konstatuje, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval otázkou, na základě jakých zákonných ustanovení rozpočtových pravidel správce daně penále vyměřil a vysvětlil, z jakých důvodů bylo k samotné penalizaci přistoupeno.

Krajský soud se nemohl ztotožnit ani s odvolací námitkou, dle níž povinností žalovaného bylo při zohlednění výše stanoveného penále přihlídnout i ke skutečnosti, že žalobě byl na základě usnesení zdejšího soudu přiznán odkladný účinek. Vyměření penále se totiž váže na právní moc platebního výměru o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Vydaný platební výměr přitom pouze deklaruje výši penále. Tato okolnost nemůže být nikterak ovlivněna další skutečností, dle níž je žalobě proti rozhodnutí vydanému v odvolacím řízení proti stanovení penále přiznán odkladný účinek. Pokud se žalovaný s touto námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval, nelze v jeho postupu shledat nezákonnost. Otázku stanovení výše penále totiž nelze směřovat s otázkou pozastavení možnosti výkonu rozhodnutí.

Na základě uvedeného lze uzavřít, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval všemi odvolacími námitkami, nelze v něm proto spatřovat známky nepřezkoumatelnosti.

Krajský soud proto musel žalobou jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze správního spisu nevyplynulo, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. září 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu